

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Ing. L. B.**, zast. Mgr. Filipem Toulem, advokátem se sídlem Otakarova 1427/41, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, za účasti osoby zúčastněné na řízení: CETIN a.s., se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2019, čj. PK-RR/1787/19, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 9. 2022, čj. 57 A 136/2019-115,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabýval zejména tím, zda je napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni přezkoumatelný a zda se provozovatel veřejné kanalizace zabýval v souhlasném stanovisku kapacitou veřejné kanalizace, na kterou byl stavební záměr napojován.

[2] Městský úřad Staňkov (dále „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 15. 3. 2019, čj. CJ 412/2019/SÚ, povolil městu Staňkov (dále „žadatel“) podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění do 31. 12. 2017 (dále „stavební zákon“), umístění stavby „*Staňkov – modernizace sběrného dvora odpadů*“ na pozemcích parc. č. 6/1 st., 6/4 st., 12/1, 1045/3, XA a XB st. ulice M., v katastrálním území S., v rámci které měl být umístěn ocelový přístřešek, buňka

pro obsluhu, zpevněné plochy, rozvody elektroinstalace, veřejné osvětlení a bezpečnostní kamerový systém, vodovodní přípojka, rozvody kanalizace, přejezdová váha, plotová zeď, zpevněné plochy (úprava vjezdu) a drenážní potrubí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce (dále „stěžovatel“) odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Následně podal stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného u krajského soudu žalobu, který ji rozsudkem ze dne 26. 3. 2020, čj. 57 A 136/2019-64, zamítl. Tento rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud pro nepřezkoumatelnost ke kasační stížnosti stěžovatele rozsudkem ze dne 30. 6. 2022, čj. 8 As 14/2020-48, *sběrný dvůr Staňkov I*. Krajský soud se totiž řádně nevypořádal s žalobní námitkou nevhodných odtokových poměrů daných nedostatečnou kapacitou veřejné kanalizace a námitkou rozložení důkazního břemene v územním řízení stran prašnosti stavebního záměru.

[4] Krajský soud o žalobě znovu rozhodl v záhlaví uvedeným rozsudkem a zamítl ji.

[5] Krajský soud zopakoval stěžovatelem nezpochybněné závěry zrušeného rozsudku. Dále se zabýval otázkou odtokových poměrů. Uvedl, že v územním řízení je stavební úřad povinen posuzovat, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky na veřejnou kanalizaci podle § 90 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Při tomto posouzení vychází ze stanoviska vlastníka veřejné kanalizace k možnosti a způsobu napojení záměru na veřejnou kanalizaci [§ 86 odst. 2 písm. c) téhož zákona]. Podle § 12 odst. 1 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále „zákon o vodovodech a kanalizacích“), musí být kanalizace navrženy a provedeny mj. tak, aby byla zabezpečena dostatečná kapacita pro odvádění a čištění odpadních vod z odkanalizovávaného území a aby bylo zabezpečeno nepřetržité odvádění odpadních vod od odběratelů této služby. Napojuje-li se na jednotnou kanalizaci nová část kanalizace odvádějící srážkové vody z nové zástavby na zastavitelných plochách, provede se v projektové dokumentaci nový výpočet, který ověřuje schopnost kanalizace odvést zvýšené množství těchto vod. Výpočet je podkladem pro vlastníka (provozovatele) kanalizace, k umožnění nebo odmítnutí uvedeného napojení [§ 19 odst. 10 vyhlášky č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon o vodovodech a kanalizacích (dále „vyhláška o vodovodech a kanalizacích“)].

[6] Stěžovatel namítá, že stavební záměr je v rozporu s požadavky na veřejnou technickou infrastrukturu, neboť není zajištěno řádné napojení stavebního záměru na veřejnou kanalizaci. To může přímo ohrozit jeho vlastnické právo k sousedním stavbám a pozemkům. Je proto podstatné, zda je veřejná kanalizace schopná pojmout vodu ze stavebního záměru. Úkolem správního orgánu I. stupně bylo posoudit, zda záměr žadatele umožňuje napojení na veřejnou kanalizaci. Není nutné znovu posuzovat odtokové poměry s ohledem na zúžení průměru kanalizačního řadu. Kanalizační řad podle souhlasného stanoviska provozovatele i po této změně odtékající vodu pojme (k závěrům krajského soudu blíže viz bod [32] níže).

[7] Jde-li o prašnost stavebního záměru, správní orgány vzaly v úvahu navýšení kapacity sběrného dvora. Byly vázány souhlasným závazným stanoviskem orgánu ochrany

pokračování

ovzduší. Proti tomu stěžovatel nijak v odvolání ani v žalobě nebrojil. Žadatel nebyl povinen k žádosti přiložit závazné stanovisko podle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále „zákon o ochraně ovzduší“). Stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s územně plánovací dokumentací [§ 90 odst. 1 písm. a) stavebního zákona]. Účastník, který vznáší občanskoprávní námitku, musí důkazně podložit svá tvrzení alespoň do té míry, aby na straně stavebního úřadu vyvolal důvodné pochybnosti o tom, zda stavba bude způsobovat obtěžování nad míru přiměřenou poměrům (rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2019, čj. 1 As 172/2019-31). Stěžovatele proto tížilo důkazní břemeno k prokázání námitky, že navýšením kapacity sběrného dvora o 350 tun dojde k podstatnému navýšení prašnosti. Důkazní břemeno ohledně otázek stanovených v § 90 stavebního zákona nese stavební úřad, nikoliv stavebník. Opačně je to v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby (rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2019, čj. 10 As 69/2019-48). V nyní projednávané věci však šlo o řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Stěžovatel namítá, že se správní orgány a krajský soud nevypořádaly s jeho námitkami. Krajský soud opomněl vypořádat námitku ohrožení kvality vody ve studních stěžovatele z důvodu vyplavování ekologických zátěží (z dovezených odpadů a z odpadů, ze kterých byly zpevněny plochy sběrného dvora), přestože tato námitka byla obsažena v odvolání, žalobě i v první kasační stížnosti. Stěžovatel se obává o kvalitu vody ve studních. Tuto námitku nevypořádal ani Nejvyšší správní soud.

[9] Souhlas s napojením na veřejnou kanalizaci byl dán v roce 2016 a 2017. K rekonstrukci veřejné kanalizace, při které byla zúžena z DN 350 na DN 250, došlo v září 2018. Kapacita potrubí byla snížena téměř o 50 % (při poloměru 12,5 cm je obsah 490 cm² a při poloměru 17,5 cm je 916,6 cm²). Poté, co bude veřejná kanalizace zaplněna odtokem vody ze sběrného dvora v rozsahu 22-24 l/s, bude na ostatní nemovitosti odkanalizované do veřejné kanalizace zbývat pouze kapacita 21-23 l/s. Nad sběrným dvorem je několik nemovitostí. V případě deště je proto kapacita veřejné kanalizace nedostatečná a dešťová voda neodtéká do veřejné kanalizace. To potvrzují fotografie předložené k odvolání. Oproti ostatním částem města Staňkov, nedošlo v M. ulici k rozdělení kanalizace na dešťovou a splaškovou. Na kanalizační potrubí je nad sběrným dvorem napojeno 10 nemovitostí včetně bytového domu a několika vícegeneračních rodinných domů. Nadto je do kanalizace v této ulici svedena kanalizace z části ulic Dělnická, Nádražní a Rašínova. Kapacita je proto nedostatečná. V souhlasném stanovisku o napojení stavebního záměru na veřejnou kanalizaci není nijak řešeno, zda veřejná kanalizace kapacitně dostačuje. Řeší pouze možnost a způsob napojení. Bylo na žadateli, aby zajistil jiným a odpovídajícím způsobem odvodnění sběrného dvora. Závěr krajského soudu, že je kapacita napojení stavebního záměru na veřejnou kanalizaci dostatečná, je proto chybný. Navíc v současnosti byl vyasfaltován nájezd na váhu (zvýšení úrovně vjezdu o 20 cm). Nově tak bude dešťová voda stékat na stěžovatelovu zeď, a to v místě nad úrovní vodorovné izolace zdi. K tomu přiložil fotografie ze dne podání kasační stížnosti. Krajský soud se tak námitkou ohledně odtokových poměrů řádně nevypořádal.

[10] Stěžovatel poukazuje na to, že žalovaný připouští, že dojde k navýšení prašnosti, avšak navýšení nebude podstatné. Správní rozhodnutí neobsahují současnou prašnost.

Rekonstrukcí sběrného dvora dojde k navýšení kapacity o 350 tun. S tím souvisí zvýšený pojezd nákladních a osobních vozidel a zvýšení vykládky odpadu včetně suti o 67 %. Stěžovatel popsal své konkrétní obavy ohledně zvýšení prašnosti. Bylo na žadateli nebo na správním orgánu I. stupně, aby opatřily důkaz o tom, jak moc se prašnost zvýší a zda již nebude přesahovat hygienické limity. Krajský soud nepočítá se zvýšením prašnosti v důsledku zvýšení ukládání odpadů. Zvýšená prašnost má vliv na zdraví stěžovatele a jeho rodiny. Žadatel nenavrhoval žádný důkaz, který by prokázal, že prašnost stavebního záměru bude pod hygienickými limity pro bydlení, a tedy v souladu s územním plánem. Krajský soud se tak námitkou ohledně prašnosti řádně nevyřadil.

[11] Stěžovatel závěrem namítá, že celé rozhodování o stavebním záměru je zatíženo tím, že žadatelem je město Staňkov a o žádosti rozhoduje Městský úřad Staňkov, který je žadateli přímo podřízen. Správní orgán I. stupně proto přijal zkoušky, stanoviska a tvrzení žadatele, které jsou nekonkrétní, zavádějící a obecné. Naopak věcnou argumentaci stěžovatele nevzal v potaz. Rekonstrukcí sběrného dvora se zhorší podmínky pro trvalé žití v jeho sousedství. To negativně ovlivnilo a ovlivňuje zdravotní stav stěžovatele.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Osoba zúčastněná na řízení se nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

III.1 Přípustnost kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud se nejdříve musel zabývat přípustností podané kasační stížnosti, jelikož jde v pořadí již o druhou podanou kasační stížnost v této věci (bod [3] výše). Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem soudu.

[15] Pravým smyslem výše uvedeného ustanovení je zamezit tomu, aby se Nejvyšší správní soud musel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil. Ostatně i soud je svým předchozím vysloveným právním názorem vázán, jestliže rozhoduje za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu. K výkladu uvedeného ustanovení se vyslovil rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS, *Ateliér pro životní prostředí*, ve kterém uvedl, že „ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dospěla k závěru, že toto ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytyká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného

pokračování

práva. [...] Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným.“

[16] Nejvyšší správní soud rozsudkem *sběrný dvůr Staňkov I* zrušil první rozsudek krajského pro nepřezkoumatelnost (bod [3] výše). Krajský soud v nyní napadeném rozsudku se v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu zabýval žalobní námitkou nevhodných odtokových poměrů daných nedostatečnou kapacitou veřejné kanalizace a námitkou rozložení důkazního břemen v územním řízení stran prašnosti stavebního záměru (k tomu, zda šlo o dostatečné vypořádání těchto námitek viz část III.3 tohoto rozsudku). Proti posouzení těchto námitek krajským soudem stěžovatel brojí v nyní řešené kasační stížnosti. Kasační stížnost je proto jako celek přípustná, neboť správnost závěrů krajského soudu ohledně těchto otázek dosud Nejvyšší správní soud věcně neposuzoval.

III.2 Nepřípustné kasační námitky

[17] To, že je kasační stížnost jako celek přípustná, však bez dalšího neznamená, že jsou přípustné i všechny uplatněné kasační námitky.

III.2.A Námitky, kterými se již NSS zabýval

[18] Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. brání Nejvyššímu správnímu soudu v tom, aby se v řízení o opakované kasační stížnosti za nezměněného skutkového a právního stavu vyjadřoval k námitkám, které ve svém dřívějším rozsudku označil za nedůvodné nebo kterými se pro nepřípustnost nezabýval, neboť tímto závěrem svého předchozího rozsudku v dané věci je vázán (bod 28 usnesení *Ateliér pro životní prostředí*). Uplatní-li proto stěžovatel tyto námitky v opakované kasační stížnosti, jsou nepřípustné podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[19] Nejvyšší správní soud se již v bodě 29 rozsudku *sběrný dvůr Staňkov I* zabýval námitkou, podle které se správní orgány nevypořádaly s námitkami stěžovatele. Neshledal ji však důvodnou. Zabýval se i námitkou, podle které krajský soud opomněl vypořádat námitku ohledně ohrožení kvality vody ve studních stěžovatele umístěných na jeho pozemku z důvodu vyplavování ekologických zátěží (z dovezených odpadů a z odpadů, ze kterých byly zpevněny plochy sběrného dvora). Uvedl k ní, že „z rekapitulace žalobních námitek je zřejmé, že stěžovatel použití kontaminovaného odpadu na terénní úpravy nespojoval s odtokovými poměry v místě sběrného dvora a s hrozbou zhoršení kvality vody v jeho studních. Naopak sporoval jeho právní povahu a chybějící laboratorní potvrzení o jeho nezávadnosti. Toliko v části žaloby týkající se odtokových poměrů obecně uvedl, že přes asfaltový a jiný odpad stéká dešťová voda směrem k jeho nemovitostem, kde ji zadržuje zeď, kterou podmáčí a kde se částečně voda zasakuje a ohrožuje kvalitu podzemní vody v jeho studni. Ohrožení kvality vody však přímo nespojoval s asfaltovým odpadem použitým na úpravu povrchu sběrného dvora. Krajský soud proto nepochybil, jestliže se námitkami stěžovatele stran asfaltového odpadu použitého na úpravu sběrného dvora blíže nezabýval, dospěl-li k závěru, že tyto námitky nesměřují proti projednávanému stavebnímu záměru. Tento závěr krajského soudu stěžovatel nespornuje.“ (bod 43 rozsudku *sběrný dvůr Staňkov I*). Námitku kontaminace zeminy v objektu sběrného dvora vzniklou jeho provozem pak shledal Nejvyšší správní soud

nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, přestože tak učinit mohl (body 15 a 16 rozsudku *sběrný dvůr Staňkov I*). Ze stejného důvodu shledal nepřípustnou i kasační námitku, podle které by mělo dojít vlivem navýšení kapacity sběrného dvora ke zvýšení pojezdu vozidel, prašnosti a hlučnosti o 67% oproti předchozímu stavu, a námitku, podle které správní orgán I. stupně přijal zkoušky, stanoviska a tvrzení žadatele, protože je jeho vedení podřízen, kdežto věcnou argumentaci stěžovatele v potaz nevzal (body 15 a 16 rozsudku *sběrný dvůr Staňkov I*). Nejvyšší správní soud současně dospěl k závěru, že krajský soud nepochybil, nezabýval-li se výslovně otázkou, zda následný provoz stavby bude pod hygienickými limity pro bydlení, neboť stěžovatel v žalobě nenamítal, jaké konkrétní činnosti ve sběrném dvoře prašnost způsobují a jak zvýšení kapacity sběrného dvora prašnost ovlivní (bod 36 rozsudku *sběrný dvůr Staňkov I*).

[20] Opakuje-li proto stěžovatel tyto námitky i v nyní projednávané kasační stížnosti, jsou nepřípustné podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se jimi proto nezabýval.

III.2.B Námitky, kterými stěžovatel nereaguje na závěry krajského soudu

[21] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[22] Kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byla kasační argumentace přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat jeho závěry. Míjí-li se kasační argumentace s rozhodovacími důvody krajského soudu nebo nereaguje-li na ně dostatečně tak, aby Nejvyšší správní soud mohl posoudit jejich správnost, je kasační argumentace nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nemůže za stěžovatele jakkoliv domýšlet kasační argumentaci (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[23] Nejvyšší správní soud v rozsudku *sběrný dvůr Staňkov I* dospěl k závěru, že s ohledem na žalobní body se měl krajský soud ve vztahu k namítané prašnosti zabývat otázkou nesení důkazního břemene v územním řízení, tedy zda stěžovatele tížilo důkazní břemeno ohledně tvrzeného navýšení prašnosti (body 23 až 28 a 36 rozsudku *sběrný dvůr Staňkov I*).

[24] Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány vzaly v úvahu navýšení kapacity sběrného dvora. Byly vázány souhlasným závazným stanoviskem orgánu ochrany ovzduší, proti kterému stěžovatel nijak nebrojil. Žadatel nebyl povinen k žádosti přiložit závazné stanovisko podle zákona o ochraně ovzduší. To si správně vyžádal správní orgán I. stupně, neboť ten posuzuje soulad stavebního záměru s územním plánem. Krajský soud současně odkázal na judikaturu NSS, podle které stěžovatele tížilo důkazní břemeno k prokázání tvrzení, že navýšením kapacity sběrného dvora o 350 tun dojde k podstatnému navýšení prašnosti. Důkazní břemeno ohledně otázek spojených s posuzováním záměru podle § 90 stavebního zákona nese stavební úřad, nikoliv stavebník. Opačně je to v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby. K tomu krajský soud rovněž odkázal na judikaturu NSS. V

pokračování

nyní projednávané věci však šlo o řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí (bližší rekapitulace v bodě [7] výše).

[25] Stěžovatel kasační argumentací uvedenou v bodě [10] výše nijak nereaguje na konkrétní závěry krajského soudu uvedené v předchozím bodě tohoto rozsudku. Netvrdí, proč jsou úvahy krajského soudu chybné či mylné nebo proč je krajským soudem citovaná judikatura na jeho věc nepřilehává. Toliko znovu opakuje, že měl správní orgán I. stupně nebo žadatel opatřit důkaz o tom, jakým způsobem se v důsledku stavebního záměru zvýší prašnost, a že žadatel měl prokázat soulad stavebního záměru s územním plánem. Setrvání na této argumentaci však dostatečně zpochybnění závěrů krajského soudu nepředstavuje. Ten konkrétním způsobem odůvodnil, proč důkazní břemeno ohledně tvrzeného zvýšení prašnosti tížilo právě stěžovatele a proč důkazní břemeno ohledně souladu stavebního záměru s územním plánem nese stavební úřad podle § 90 stavebního zákona, a zároveň zdůraznil, že správní orgány byly vázány souhlasným závazným stanoviskem orgánu ochrany ovzduší. Proti těmto závěrům však stěžovatel nijak nebrojí. Kasační argumentace stěžovatele tak nedostatečně reaguje na konkrétní závěry krajského soudu. Je proto nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[26] V této souvislosti není podstatné, zda stěžovatel ve správním řízení popsal konkrétní obavy, proč stavebním záměrem dojde ke zvýšení prašnosti. Nadále totiž ob stojí závěr krajského soudu, že stěžovatele tížilo důkazní břemeno k této otázce, které však neunesl (rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2016, čj. 9 Azs 84/2016-22, body 11 až 13). Tento závěr pak stěžovatel v kasační stížnosti relevantně nezpochybnil.

III.3 K namítané nepřezkoumatelnosti

[27] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, za je napadený rozsudek přezkoumatelný. Stěžovatel totiž namítá, že se krajský soud řádně nevypořádal s žalobními námitkami ohledně odtokových poměrů a prašnosti stavebního záměru.

[28] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu je vadou, ke které je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS).

III.3.A Prašnost

[29] Jde-li o otázku prašnosti, krajský soud v napadeném rozsudku zohlednil navýšení kapacity sběrného dvora a odůvodnil, proč správní orgány správně vyšly ze závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší, proč leželo důkazní břemeno stran zvýšené prašnosti na stěžovateli a proč důkazní břemeno ohledně souladu stavebního záměru s územním plánem nese stavební úřad (bod [24] výše). Krajský soud se tak v napadeném rozsudku již dostatečně vypořádal s žalobní námitkou rozložení důkazního břemene v územním řízení

stran prašnosti stavebního záměru v souladu se závazným právním názorem rozsudku *sběrný dvůr Staňkov I*. Napadený rozsudek je proto v tomto ohledu přezkoumatelný.

III.3.B Odtokové poměry

[30] Stěžovatel v žalobě brojil proti tomu, že veřejná kanalizace není s ohledem na její zúžení schopna pojmout vodu odváděnou ze sběrného dvora. Protože se krajský soud minul s podstatou této námitky, zavázal ho Nejvyšší správní soud, aby v dalším řízení posoudil, zda je pro účely řízení o umístění stavebního záměru relevantní, zda je veřejná kanalizace schopná pojmout vodu ze sběrného dvora, a pokud dospěje k závěru, že ano, tak aby posoudil, zda neměly být odtokové poměry posouzeny znovu s ohledem na zúžení průměru kanalizačního řadu (bod 22 rozsudku *sběrný dvůr Staňkov I*).

[31] Krajský soud v napadeném rozsudku řádně odůvodnil, proč je pro účely řízení o umístění stavebního záměru relevantní, zda je veřejná kanalizace schopná pojmout vodu ze sběrného dvora (body 37 až 40 napadeného rozsudku). Současně i přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč neměly být odtokové poměry posouzeny znovu s ohledem na zúžení průměru kanalizačního řadu.

[32] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že stavební záměr je napojen na veřejnou kanalizaci potrubím DN 200. Veřejná kanalizace má potrubí DN 250. Projektová dokumentace, vypracovaná v dubnu 2017 Ing. J. P., obsahovala v části průvodní souhrnné zprávy A.3.d) údaje o odtokových poměrech (odtokové poměry se nezmění a bude zvětšen počet uličních vpustí) a v části B.1.e) popis vlivu stavby na odtokové poměry v území (stavební záměr nebude mít vliv na odtokové poměry v území). Provozovatel veřejné kanalizace souhlasil s napojením stavebního záměru na veřejnou kanalizaci ve sdělení z 29. 4. 2016 a z 23. 8. 2016. Z přílohy souhlasu z 29. 4. 2016 podle krajského soudu vyplývá, že provozovatel vycházel z toho, že napojení stavebního záměru na veřejnou kanalizaci bude provedeno potrubím DN 200 a že veřejná kanalizace bude vedena v potrubí PVC 225. Provozovatel souhlas zopakoval ve sdělení z 14. 6. 2017. Správní orgány tak podle krajského soudu vyšly ze souhlasného stanoviska provozovatele veřejné kanalizace. Soulad stavebního záměru s požadavky na veřejnou kanalizaci je dostatečně prokázán projektovou dokumentací a souhlasnými stanovisky. Provozovatel vycházel z objemu vod odváděných ze stavebního záměru i z charakteru potrubí. Zohlednil rovněž zúžený vnitřní průměr potrubí veřejné kanalizace v rozměru 225 mm. Stavební záměr nebude mít významnější vliv na odtokové poměry. Možnost vsakování vody na pozemku se nezmění a kapacita napojení stavebního záměru na veřejnou kanalizaci je dostatečná. Krajský soud proto dospěl k závěru, že není nutné znovu posuzovat odtokové poměry s ohledem na zúžení průměru kanalizačního řadu, neboť kanalizační řad podle souhlasného stanoviska provozovatele i po této změně odtékající vodu pojme.

[33] Z rekapitulace závěrů krajského soudu vyplývá, že v nyní napadeném rozsudku krajský soud již řádně posoudil, zda není třeba znovu posuzovat odtokové poměry z důvodu zúžení veřejné kanalizace. Dospěl však k závěru, že nikoliv. Provozovatel veřejné kanalizace totiž dal s napojením stavebního záměru na veřejnou kanalizaci souhlas, přičemž zohlednil kapacitu veřejné kanalizace. Podle krajského soudu z přílohy k souhlasu z 29. 4. 2016 dokonce vyplývá, že provozovatel vycházel z toho, že veřejná kanalizace bude

pokračování

vedena v potrubí PVC 225. Provozovatel tak zvážil zúžený vnitřní průměr potrubí veřejné kanalizace. Krajský soud se tak přezkoumatelným způsobem touto žalobní námitkou zabýval.

[34] Napadený rozsudek je srozumitelný a je opřen o dostatek důvodů, z nichž vyplývá, proč krajský soud žalobu zamítl. Krajský soud se vypořádal s žalobními body stěžovatele a své závěry řádně odůvodnil. Napadený rozsudek tak je přezkoumatelný. Nejvyšší správní soud se proto mohl dále věcně zabývat přípustnou kasační námitkou.

III.4 K souhlasu provozovatele veřejné kanalizace

[35] Stěžovatel namítá, že k rekonstrukci kanalizace došlo v roce 2018. Souhlas provozovatele veřejné kanalizace je však z roku 2016. Rozdíl kapacity mezi potrubím DN 350 a DN 250 je téměř 50 %. Nad sběrným dvorem je řada nemovitostí napojených na veřejnou kanalizaci. Při dešti proto nebude veřejná kanalizace dostatečná. V souhlasném stanovisku provozovatele veřejné kanalizace není řešeno, zda veřejná kanalizace kapacitně dostačuje. Pouze řeší možnost a způsob napojení. Z výpočtu stěžovatele je však zřejmé, že nedostačuje. To prokazují i fotografie přiložené k odvolání. Stavebník měl zajistit odvodnění sběrného dvora jiným způsobem.

[36] Jak vyplývá z bodu [32] výše, krajský soud svůj závěr o tom, že kapacita veřejné kanalizace je i přes její zúžení dostatečná, opřel o souhlas provozovatele veřejné kanalizace.

[37] Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, že provozovatel veřejné kanalizace ve sdělení ze dne 29. 4. 2016 uvedl, že „*po projednání předložené PD, souhlasíme s navrhovaným řešením a umístěním stavby. Z hlediska kapacity veřejné kanalizace a vodovodu je připojení sběrného dvora možné.*“ Přílohu tvoří orientační zákres kanalizace. Ve sdělení ze dne 23. 8. 2016 zopakoval, že souhlasí s navrhovaným řešením vodovodní a kanalizační přípojky a s připojením nemovitosti na veřejný vodovod a kanalizaci. Kapacitu veřejné kanalizace již výslovně nezmiňoval. To platí i o sdělení z 14. 6. 2017.

[38] Ze sdělení provozovatele veřejné kanalizace ze dne 29. 4. 2016 tak vyplývá, že připojení stavebního záměru z hlediska kapacity veřejné kanalizace je možné. Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí se stěžovatelem, že by souhlasné stanovisko provozovatele veřejné kanalizace, z nějž krajský soud vyšel, neřešilo, zda veřejná kanalizace kapacitně dostačuje. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že stěžovatel v žalobě nebrojil proti tomu, že by byla projektová dokumentace žadatele z hlediska výpočtu ověřujícího schopnost kanalizace odvést zvýšené množství srážkových vod ze stavebního záměru podle § 19 odst. 10 vyhlášky o vodovodech a kanalizacích, z nějž vyšel krajský soud, chybná. Ani v kasační stížnosti proti projektové dokumentaci nebrojí. Nejvyšší správní soud se proto blíže projektovou dokumentací nezabýval (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[39] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že tento souhlas provozovatele veřejné kanalizace je z roku 2016. Stěžovatel však v kasační stížnosti nijak nezpochybnil závěr krajského soudu, že z přílohy ke sdělení provozovatele veřejné kanalizace ze dne 29. 4. 2016 vyplývá, že provozovatel vycházel z toho, že veřejná kanalizace bude vedena v potrubí PVC 225. Podle krajského soudu tak provozovatel veřejné kanalizace vzal

v úvahu zúžený vnitřní průměr veřejné kanalizace 225 mm (bod [32] výše). Na tento stěžejní závěr stěžovatel v kasační stížnosti nijak nereaguje. Naopak znovu demonstruje svůj výpočet o nedostatečnosti veřejné kanalizace vedené v potrubí o průměru 250 mm. Kasační argumentace se tak mívá v tomto ohledu s rozhodovacími důvody krajského soudu (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud totiž vyšel z toho, že podle provozovatele veřejné kanalizace by kapacita veřejné kanalizace byla dostatečná i při užším průměru potrubí, než který vzal stěžovatel za podklad ve svém výpočtu uvedeném v kasační stížnosti (bod [9] výše). To, že se nad sběrným dvorem nachází řada nemovitostí připojených na veřejnou kanalizaci, nijak nezpochybnuje závěr krajského soudu o tom, že kapacita veřejné kanalizace je i přes její zúžení dostatečná s ohledem na souhlas provozovatele veřejné kanalizace. Rovněž fotografie přiložené k odvolání samy o sobě bez bližší právní argumentace nejsou s to zpochybnit závěry krajského soudu. Nejvyšší správní soud nemůže za stěžovatele kasační argumentaci domýšlet (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[40] Kasační námitka stěžovatele o tom, že kapacita veřejné kanalizace není dostatečná (bod [35] výše), se tak mívá s rozhodovacími důvody krajského soudu. Je proto rovněž nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[41] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že soudy ve správním soudnictví vychází při přezkumu rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se proto nemohl zabývat předloženými fotografiemi ze dne podání kasační stížnosti a tvrzením stěžovatele, že v současnosti byl vyasfaltován nájezd na váhu, v důsledku čehož bude dešťová voda stékat na stěžovatelovu zeď.

IV. Závěr a náklady řízení

[42] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[43] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[44] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. v řízení o žalobě a o kasační stížnosti právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Osobě zúčastněné na řízení v nyní projednávané věci taková povinnost soudem uložena nebyla. Nejvyšší správní soud zároveň neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by bylo namísto jí náhradu nákladů řízení přiznat. Nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

Petr Mikeš
předseda senátu